

Վահան Տեփյան

Իմ ցնորքին

Անե՛յլա, ոչ ոք դեռ չի համբուրել
Շուրթերըդ մաքուր, կուրծքըդ դողդոջուն,
Ո՞վ է քո անուշ աչքերը վառել
Այս աղջամուղջում...

Խավար օրերի երագում դժգույն
Հայտնվում ես դու արշալույսի պես,
Պոենտը քեզ է երագում անքուն
Ու պաշտում է քեզ:

Գեղեցկությունըդ վառված է բոցե
Դաշույնի նըման սև կյանքի վրա.
Թող կարոտ սիրտըս մահացու խոցե
Եվ թող չերերա...

Գեղեցկությանըդ, որպես մահապարտ,
Երկրպագում է բանաստեղծը միշտ
Եվ ողջունում է խնդությանբ հպարտ
Տառապանք ու վիշտ:

Անե՛յլա, ոչ ոք դեռ չի համբուրել
Շուրթերըդ մաքուր, կուրծքըդ դողդոջուն,
Ո՞վ է քո ոսկի ժպիտը վառել

Այս աղջամուղջում...